

A lecsúszott zsidely

Ahogy befordult a sarkon, megrökönyödve tapasztalta, hogy át kell mennie a túloldalra, mert egy építési állványzat elzárja az útját. Reggel, mikor munkába ment, az állványzatnak még nyoma sem volt, és semmi jel nem utalt arra, hogy itt valami készülődne. Eloldalazhatott volna a járda és az úttest közötti keskeny sávban, de veszélyesnek találta: az utca meglehetősen nagy forgalmat bonyolított, a belváros lakóinak jelentős része ezen az útvonalon hajtott ki az elkerülőre. Így az átkelés sem tűnt biztonságosnak, mert zebrát nem festettek fel, száz métereket visszagyalogolni meg nem akart. Mérgelődött magában, még akkor is, mikor átérve láthatta, hogy második szomszédja, Lőw fogott valamiféle felújítási munkálatokba. Ezen nem is csodálkozott, mert a Lőw mindig fogott valamibe, anélkül, hogy neki erről egy szót is szólt volna. Általában mindenről tudott, ami az utcában történt, de Lőw nem szokta megosztani vele a terveit. Kíváncsi lett volna, van-e területfoglalási engedélye, mert csak így önkényesen lezárni az utca egyik felét a gyalogosforgalom elől – na, ez éppen a Lőwre vall. Úgy tenni, mintha lenne engedélye, miközben nincs.

Megállt, mint aki a forgalom gyérülésére vár, hogy visszajusson a megszokott oldalra, de inkább csak azért, hogy alaposan szemügyre vegye az állványzatot. Irdatlanul magasra nyúlt, felért egészen az eresz aljáig, a legfelülre fektetett palólóról pedig akár a tetőre is fel lehetett jutni. Komplet homlokzati felújításról lenne szó, töprengett magában, esetleg a tető újracserépezéséről? De hisz sehol sem látott omladozó vakolatot vagy megsérült zsidelyt, minden a legnagyobb rendben tűnt Lőw házán, mégis felújításba kezd ez a zsidó. Nem tudta róla, hogy zsidó, csak önmagában nevezte annak, mert mindig mindenre volt pénze, és mindig az elsők között járt, ha házfelújításáról volt szó.

Tekintete átvándorolt a saját házára, a valamikor fehérre festett, ma már szürkének is aligha nevezhető homlokzatra, majd a kifakult palatetőre, amit már évek óta tervezett átrakatni, de sosem bírta rávenni magát. Nem kellett tüzetes szemlét tartania ahhoz, hogy észrevegye, valamivel a kémény alatt az egyik pala meglazult, lecsúszott, annyira, hogy jó faliórányi lyuk keletkezett a helyén, amelyen eső, hó simán befolyhat. És bizonyára be is folyt, csak nem figyelt fel rá. Eddig valahogy eszébe sem jutott, hogy alkalmanként ellenőriznie kellene a tető állapotát, úgy gondolta, ha egyszer megcsinálták, az úgy is marad, időtlen idő-kig. És mivel az utca túloldalán is csak elvétve közlekedett, sohasem jutott eszébe, hogy direkt azért menjen át, hogy felnézzen, rendben van-e minden. Lám, ennek a Lőwnek van gondja rá, pedig két kamaszgyerek lóg a nyakán, plusz egy beteges feleség, akit akkor látni csak, mikor háziköntösben kiles a középső ablakon, hogy megnézze, merre jár a postás.

Szerencsére tiszta égbolt és vakítóan tűző nap nézett vissza rá, ahogy fejét még

hátrébb döntötte, még így délután ötkor is, úgyhogy ijedtsége enyhült valamicskét, de ettől fogva az a lecsúszott pala maradt gondolatainak középpontjában. És nemcsak ezen a napon, de a rákövetkezőkön is. Létrája nem volt, hogy felmászson, és megnézze, mekkora a baj – valószínűleg fel sem mert volna mászni olyan magasra, ha lett volna is –, cserepes meg ezért a munkáért nem fog kijönni neki. Arra gondolt, ha a Lőwnél elkezdenek dolgozni, megkér egy munkást, másszon át a tetőkön az övére, és tolja a helyére azt az átkozott palát. De belátta, hogy teljesíthetetlen az elképzelés, mert mire odáig vergődne, összetörne egy csomó másikat, és őt szidná valamennyi szomszédja. Végző kétségbeesésében arra is gondolt, hogy a kerekeken álló állványt áttolnák az ő háza elé, s arról javítanák ki a hibát – elvégre miért is ne. Ha van kereke, akkor bizonyára tolható is, a járdá állapota is lehetővé tenné. De belátta, hogy túl nagy macera ez egyetlen vacak zsindegyért, és Lőwtől sem szeretne akkora szívességet kérni, amit később megbánná.

Egyre nagyobb irigységgel nézte, ahogy Lőw házán a munkások elkezdtek a felújítást, és nem lazálva egyetlen percet sem folyamatosan dolgoznak. Honnan szerezte ez a zsidó ezeket az embereket, amikor a város kézműveseinek a színéjava már rég Ausztriában dolgozik? Ha ő most elkezdené tetőfedőt keresni, a talpát is lejárhatná, akkor sem találna egyet sem. Honnan vannak másoknak kapcsolataik, mikor neki nincs? Egy öreg üvegesen kívül, aki hűségesen gitteli az ablakait, de csak azért, mert egyszer elintéztet neki valamit az önkormányzatnál. Márpedig kellene valaki, aki azt a nyomorult palát a helyére tolja. Nem maradhat így a tető, egy nagyobb szél belekap, és viszi az egészet.

Tehetlenségében a felfedezést követő napon felment a padlásra, fogott egy lécet, és óvatosan megpróbálta alulról a helyére igazítani a lecsúszott elemet. Az sem lenne baj, gondolta, ha nincs rögzítve, ha a másik alá be tudja tolni, talán ott marad egy ideig. De a palának épp csak annyi kellett, hogy megemelje, máris leszánkázott a tetőn, bukfencezett egyet az esőcsatornában, és ezer darabra tört a járdán. Még jó, hogy nem esett senkinek sem a fejére, mert a járdát elfelejtette lezárni. Lesietett, összesöpörte a törmeléket, s Lőwnek, aki az állvány alól kiáltott oda neki, hogy mi történt, nem válaszolt. Fogott egy műanyag lavórt, felvitte a padlásra, nagyjából becélózta a lyukat, és alája rakta.

Ez a látszólag jelentéktelen eset újból felvetette azt a régi dilemmát, hogy nem kellene-e mégis lakás után néznie. Egyedül élt már vagy hat éve, gondja sokkal kevesebb, ideje sokkal több lenne, és folytathatná kedvenc hobbiját, az amatőr rádiózást. Észre sem veszi, és nyugdíjas lesz, amikor már végképp nem bír ekkora házzal, a költözéshez pedig semmi kedvet nem érez majd.

Az volt a baj, hogy most sem érzett. Túlságosan bonyolultnak tartotta, a lakáskereséstől egészen a beköltözésig, s az volt a véleménye, hogy meghaladná a türelmét. Mellesleg ennek a háznak sem volt magas a rezsije, vizet csak tisztálkodásra használt, télen a konyhát meg a hálószobát fűtötte, elektromos áram pedig jószerivel csak a televízióhoz kellett. És nemegyszer érezte úgy, miért is ne érdemelné meg, hogy kertés házban lakjon, amikor az egész életét átdolgozta, és megbecsült polgára lett egy tisztességesen működő városnak. Igenis, megérdemli, így a költözés egyre csak halasztódott. S akkor mindig történnek olyasmik, mint most ez az eset is a palával, amik újból és újból a felszínre hozzák a kérdést, és hetekig nem hagyják nyugodni.

Életkörülményei és zárkózott habitusa ellenére meglehetősen kiterjedt ismerettséggel rendelkezett a városban, mégpedig munkájának köszönhetően. Több mint huszonnégy éve irányította a köztereken, parkokban, sétányokon felállított szobrok, ivó- és szökőkutak, kisebb emlékművek rendben tartását, téliesítését, állagóvását, így sok helyütt és sokat látták az emberek, megjegyezték az arcát. Ezt az amúgy markánsnak nehezen mondható arcot, amit az alázat és a gyűlölet, a kíváncsiság és a bambaság furcsa keveréke ötvözött. De leginkább a kíváncsisággal keveredő alázat, mire fel a kollégái el is nevezték Vizslának. A gúnynév azonban nem tudott igazán szárnyra kapni – személye mégsem érdekelte annyira az embereket.

Miközben a tévéhíradót, majd az aktuális sorozatát nézte, elfeledkezett a lezúgott paláról, de azért egy-egy pillanatra felrémlt előtte a lyukas tető képe. Még föl is nézett a mennyezetre, mintha közvetlenül a feje fölött lenne a lyuk, amelyen be fog majd esni az eső, a hó, ha nem csinál sürgősen valamit. Időnként a munkájához igénybe veszi a város kosaras emelőjét, s az talán fel is érne odáig, de egy szem paláért csináljon ekkora hűhót? Két beosztottja közül az egyik, Gyula bácsi már a hatvanötön is túl volt, másikuk, Béci pedig félnótás – nem kérheti meg egyiküket sem, hogy szaladjon fel egy létrán, s rakjon rá valamit, amíg végleges megoldás nem ígérkezik. Mert a pala az nem olyan, mint a cserép, nem lehet csak úgy becsúztatni a helyére, azt szögelni kell. Ekkor jutott eszébe, hogy palája sincs. Két töröttet látott hátul, a sufni mögött, de ide egész kell. Talán a Városrendezés tart ilyesmit a raktárában.

Borús képpel, kedvetlenül mászkált az alig egy éve emelt szökőkút és az azt körülölelő medence körül, legelsősorban azért, mert emberei nem voltak sehol, pedig már kilenc óra is elmúlt, másrészt meg a szürkés térkőről is, amerre a fejét lógatta, az az átkozott pala jutott az eszébe. Itt téblábol, ahelyett, hogy a megoldáson gondolkodna. Hétféjére nagy esőt mond a meteorológia, addig feltétlenül csinálnia kell valamit. Ha befolyna az eső, festőt kell hívnia, de előtte ki kell pakolnia mindent. És ő abba belehal.

– Maga meg mit keres itt, Arnold? – szólította meg ekkor valaki. Dombai volt, a Városrendezési Osztály vezetője, tulajdonképpen a főnöke.

– Hogy mit? Ezt a szökőkutat bontjuk ki, meg a medencét.

– Nem a Margit parkban lenne ma dolguk? Hol vannak az emberei?

Elgondolkodott. Tényleg a Margit parkban kellett volna ma kezdeniük, még ő hívta fel rá az emberek figyelmét.

– Az ördögbe. Tényleg a Margit parkban kezdünk ma.

– Mivel van? Gyalog? Jöjjön, elviszem.

Beszállt a nagy, fekete Hondába, s bár tisztára mosott overallban volt, igyekezett úgy ülni, hogy ruhája ne is érintse az üléskárpitot. Nem ment könnyen, de úgy érezte, megoldotta.

– Mondja csak, Arnold. Maga nem a Rákfogó utcában lakik?

– De ott. Rákfogó utca 20. Jobb oldalt.

– Akkor jól emlékeztem. A múltkor arrafelé volt dolgom, és mintha magát láttam volna járdát söpörni.

– Én voltam, biztosan. Naponta lesöpöröm, mert a második szomszédom felújít, és minden trutyit arra hord a szél.

- A Lőw, ugye?
- Igen, ő.
- Jóban vannak?
- Nem mondhatnám. Ööö... nem túl rendes ember.
- Ezt hogy érti?
- Olyan kíváncsi fajta. Meg magának való. Neki mindent, másnak semmit.

Szóval, ilyen.

- Hallotta, hogy pályázik a Városszépítő Egyesület elnöki székére?
- Hallottam valamit – mondta, pedig nem hallott.
- És, mit szól hozzá?
- Azt, hogy ha pályázik rá, meg is szerzi.
- Ezt miből gondolja?
- Mert olyan fajta. Mert... – Nem fejezte be a mondatot.

Hallgattak egy darabig. Észrevette magán, hogy mindenféle, amerre csak elhaladtak, a háztetőket nézi.

- Főnök úr, lehetne egy kérésem?
- Bármi, csak ne fizetésemelés.
- Nem, egészen másról van szó. – És elmondta a leesett pala történetét.
- Szóval a kosaras emelő kellene.
- Igen. Semmi mással nem tudom visszarakni azt a nyomorult palát.
- Megkaphatja, természetesen. Mint a város régi, hűségese alkalmazottja, miért is ne kaphatná meg.
- Köszönöm – hatódott meg.

– Igen. Szóval ez a Lőw. Csak annyiban érdekelt, tudja, hogy éppenséggel az én lányom is pályázik arra a bizonyos székre. És úgy hírlík, a legnagyobb ellenfele éppen ez a Lőw.

Csak lassan, napok múlva fogalmazódott meg benne, mire is célzott burkoltan a főnöke. Hogy mit kér tőle, cserében a kosaras emelőért. Igen, de buta volt, hogy nem ajánlotta fel mindjárt! Amúgy is az a véleménye, hogy ez a Lőw egy szimpla figura, egy Rákfogó utcai lakos, hogy jön ő ahhoz, hogy a Városszépítő Egyesület elnöke legyen! Ilyen erővel akár ő is lehetne, vagy Czupi bácsi, a jobb oldali szomszéd. Nem tett le ez a Lőw az asztalra semmit, a neve teljesen ismeretlen a lakosság előtt, ráadásul az utcába is csak pár éve költözött – ki tudja, honnan. Ráadásul egy kiskereskedő, lószerszámokat árul a boltjában, meg ilyesmiket, ezt beszélük, mert ő maga még a bolt környékén sem járt. Hogy lehetne egy lószerszámokkal kereskedő ember a Városszépítő Egyesület elnöke? Maga a gondolat is abszurd. Egy ilyen egyesületnek az elnöke csakis egy tisztességes, munkában megőszült, köztisztületnek örvendő időse úr lehet, senki más. Ja, és persze egy csinos, határozott kiállású ifjú hölgy, amilyen a Dombai lánya, például. Egyszer látta, bőven el tudná képzelni abban a bársonyszékben, jobban, mint a Lőwöt.

Még aznap kint volt a kosaras emelő, palát is szereztek, amit egy szakértő kolléga seperc alatt a helyére varázsolt. Figyelte, amint Lőw kiáll az utcaajtóba, majd átmegy a túloldalra, hogy megnézzze, mi zajlik itt. Remélte, azon töri a fejét, ki lehet ő, akihez egyetlen paláért ekkora készültséggel száll ki a Városrendezés.

Ezután, ha a munkából hazaért, nem reteszelte be mindjárt maga után az ajtót, fogta a partvist, és letolta a járdát, noha makulátlanul tiszta volt. Aztán az

ablakpárkányokat is, a pinceablakokat, meg a járda és az úttest közötti földsávot is. Addig-addig téblábolt odakint, míg Lőw fel nem tűnt a színen, amire azért nem kellett sokáig várnia, mert Lőw sokszor mintha az utcán élte volna az életét.

– Nagytakarítás? – állt meg mellette, egyik kezében laptoppal, a másikban aktatáskával.

– Olyasféle. Volt egy kis munka a tetőn, annak a nyomait takarítom el.

– Ja, a lecsúszott pala?

– Az. Lehozott magával egy csomó trutyit.

– A fő, hogy megvan. Az enyémen is pala volt, de kicseréltem cserepesre. Ez masszívabbnak tűnik.

– Az is, biztosan. Én is gondolkodom rajta. Csakhogy ahhoz újra kellene lécezni.

– Hát igen, de egy hét alatt ripsz-ropsz összedobták. Nem nagy vaszizdasz, higgye el. Nem akarja megnézni?

– Dehogynem.

Így esett, hogy bejáratos lett Lőw házába, noha ő egyetlenegyszer sem hívta át magához. Kicsit bántotta, hogy Lőw nem is erőltette, de meg is nyugodott, hogy legalább nem szimatol nála. Mert ezek egyből kilesnek mindent, s ami megtetszik nekik, azt így vagy úgy, de megszerzik maguknak.

Ami elsőre feltűnt neki, hogy a felesége mennyire slampos. Sejtette eddig is, de az a nemtörődöm rendetlenség, ami a ház belsejét uralta, egészen elképesztette. Semmi, még egy szék vagy asztalterítő sem volt a helyén, minden félretolva, odébb csúsztatva, leesve. És úgy, hogy tudták, hogy jön, mert mindig előre bejelentette. Az meg sem fordult a fejében, hogy azért nem csináltak rendet, mert nem tartották rá érdemesnek. Egyszerűen ilyen volt Lőw, s amint most láthatta, a felesége még inkább. Aztán ott volt az a sajátos bűz is, amit a házukban érzett. Mint mikor penészes kenyér kerül elő a kenyértartó mélyéről, vagy odaégetik a sajtos pogácsát – valami ezekhez hasonló. Mit esznek ezek? A gyerekek meg? Jobb nem beszélni róluk. A két kislány még úgy-ahogy egészségesnek látszott – elsőre meglepődött kicsit, mert mindig úgy tudta, hogy csak egy lányuk van –, de a fiú halottfehér arca, amint bámult rá hosszú, fekete haja alól laptopjába temetkezve, maga volt a lidércnyomás. Neki nem volt gyereke, amiért most hálát adott a sorsnak – kinek volna kedve ilyen békákkal vesződni? Igaz, gondolta, talán mondhatna nekik valamit ő is, de egy „Szasztok”-on kívül semmi nem jött a szájára. Amúgy sem miattuk jött ide.

Mikor először kínálták étellel, visszautasította. Másodszorra is. Vacsoráztam már, mondta, pedig nem volt igaz. Mióta a felesége meghalt, nem vacsorázott. Ez volt az egyetlen közös étkezésük, úgy érezte, ennyivel tartozik az asszony emlékének. Állva majszolt el valamit, amit a hűtő elejében talált, de ezt semmiképpen nem nevezte volna vacsorának. Igaz, a tévé előtt ülve befalt még ezt-azt, de az se főtt étel volt, inkább valami chipsféle. Ám mikor egyik este Lőwné farsírtgolyókkal gazdagon megrakott krumplifőzeléket rakott az asztalra, s ő, már eljövőben, éppen a konyhán téblábolt, nem tudta azt mondani, hogy köszöni, nem kér. Az étel látványa, de főleg az illata azokat az emlékeket idézte fel benne, amikor még emberi módon táplálkozott, emberi körülmények között. Szégyenkezve bár, de leült egy alája tolt székre, és rendesen fogyasztott a főze-

lékből. És az sem zavarta, hogy a maradékot, amit Lőwné felajánlott neki, egy szempillantás alatt magába lapátolta.

Persze eltökélte magában, nem hagyja, hogy az ilyen primitív gesztusokkal – ő is megvendégelte volna Lőwöt, ha egyszer is átment volna hozzá – eltereljék figyelmét látogatásainak céljáról. Könnyen jótékonykodik az, gondolta, akinek van, bár igazság szerint sohasem látta, hogy Lőwnek annyija lenne. Tehetősebbnek, zsírosabbnak gondolta, és most már azt is nehezebbre esne megmondania, miért. Mert örökké a házán bütykölt, mert egy szürkülésnek indult foltot, egy gombostűnyi lyukat nem bírt elnézni rajta? Istenem, hát vannak ilyenek. De jól tudta, nem ez most a csapás fő iránya, neki másra kell koncentrálnia. Arra, amire Dombai számít, s amiről mindeddig fikarcnyi információt sem szerzett. Össze kell hát szednie magát, annál is inkább, mert idővel be kellett látnia, hogy Lőw, de még Lompos Ágnes is, ahogy a feleségét hívta, valahogy mintha többet tudnának a világról, mint ő. A franc se tudja, honnét, de többet tudtak. Pedig ő is nézte a híradót minden este, és a helyi lapot is járatta.

Mint a város kiváló és értő ismerője, próbált arrafelé elindulni, amerre felé úgy gondolta, Lőw a saját vermébe esik. A Városszépítő Egyesület elnöke akar lenni, de eddig úgy vette észre, keveset tud a városról, legalábbis annak köztéri szobrairól, templomairól. A múltkor például összekeverte a Kölcsy-szobrot a Batsányival, de ez még hagyján. A Szent György templomot is a Szent Jánossal! Hohó! Ez az ember nem ismeri a várost! A Vörösmarty-szoborról meg egyáltalán nem is tudott! Hát persze, hogy is tudna, hiszen jövevény! Betelepült! Öt éve sincs, hogy az utcájukba költözött, és máris elnök akar lenni! Ezt neki mint lokálpatriótának meg kell akadályoznia!

S aztán ott voltak a politikai nézetei. Mindketten óvakodtak tőle, hogy ebbéli álláspontjukat a másik előtt kifejtsék, de neki néha azért sikerült kiugrasztani a nyulat a bokorból.

– Mit szól az M85-höz? Szépen épül, nem?

– Nem járok arra – morrantotta Lőw.

– Már majdnem a határig ér. – Ő sem járt arra, mondták neki.

– Épp ideje, négy évvel ezelőttre ígérték. Még az előző választások előtt.

– Hát... közbejöhettek dolgok.

Csak órákkal később, már otthon jutott eszébe, mi is lett volna a jobb válasz az elnyökögött ostobaság helyett, de akkor már késő volt. Lőwvel soha nem lehetett újrakezdeni ugyanazt a vitát, ha akkor visszaszaladt volna, akkor sem. Mint aki örökké valami vágatós izén ül, amiről nincs leszállás.

Hetek múltán, mikor először találkozott úgy Dombaival, hogy tudott pár szót váltani vele, rögtön belevágott.

– Ez az ember annyit sem tud a városról, mint egy ötödik osztályos gyerek. Képzeld...

– Kicsoda? – kérdezett vissza a főnöke.

– Hát a Lőw. Leteszteltem! Vizsgának vettem alá! Afféle városi kvízt állítottam össze, amibe szépen belesétált. Mármint hogy belebukott. Tíz kérdésből egyre ha tudta a választ.

– Kvízt? Hogyan...?

– Na, nem úgy... óvatos voltam, neki fogalma sem volt róla, hogy...

Csak lassan esett le neki, hogy Dombai nem tudja, miről beszél. Nem emlékszik talán, hogy mit kért tőle? Hogy mivel bízta meg? Hülyén állt a főnöke előtt, de magában azt gondolta, nem neki kellene hülyén állnia.

– Szóval, ez a Lőw nem lehet ellenfele a... – mondta még, de Dombai már nem figyelt rá.

Gyula bácsitól, a beosztottjától tudta meg, hogy Dombai lánya személyében már vagy egy hónapja megválasztották a Városszépítő Egyesület új elnökét.

– Meg volt támogatva a kis hölgy, alulról, felülről, ha érted, mire gondolok – mondta a jól értesültek felsőbbrendűségével az öreg.

Este átment Lőwhöz. A férfi kint ücsörgött egy kettes létra tetején a kertben, s kezében egy metszőollóval az egymásba gabalyodott rózsahajtások között próbált rendet teremteni.

– Idefigyeljen, szomszéd, akart maga a Városszépítő Egyesület elnöke lenni?

– A Városszépítő minnek?

– Egyesületnek.

– Hát... nem igazán. Csak éppen...

– Csak éppen?

– Csak éppen egy rossz pillanatomban... Szóval megpályáztam, de nem gondoltam komolyan.

– Nem gondolta komolyan?

– Nem. Tudja, az ember néha örültségeket is csinál, csak azért, hogy normális maradjon.

– Ezt nem értem.

– Merthogy néha elbizonytalanodik annak megítélésében, hogy mi is a normális. Ehhez kellene az örültségek. Hogy tisztán lásson, és egy időre ismét meg tudja ítélni, hova is való. Magával még nem esett meg ilyesmi?

– Nem, soha.

– Érdekes. Velem már többször is.

– Többször?

– Na, hát úgy évente, két évente. Hanem én is kérdezhetek magától valamit?

– Csak tessék – motyogta.

– Ért maga a rózsákhoz?

– Én? Semmit. Az én kertemben csak fák meg bokrok nőnek.

Szívesen megkérdezte volna Dombaitól, hogy mi volt ez. Hogy miért kérte tőle, nézzen utána ennek a Lőwnek. Mert megkérte, még ha mondani nem mondta is. Nem lehet ennyire ostoba, hogy félreértette volna. Hiszen a kosaras emelőt is azért kapta. Határozottan emlékszik rá.

Nem tehetette meg, hogy ettől kezdve kerüli Lőwöt. Igazság szerint nem is akarta. Furcsának tartotta az egész embert, de volt benne valami különleges, ami megtapadt agyának azokban a redőiben, amelyek nem az élet mindennapos megszerzéséért voltak felelősek. Megfogalmazni nem tudta, hogy mi ez, de érezte, hogy van, és megőrizendő dolognak tartotta. Mert ezen a Lőwön látszik, hogy hülye, de az is látszik rajta, hogy mégsem az. Ki tud az ilyen emberen kiigazodni?